

A hó arisztokratái

Az immár hagyományosnak tekinthető rendezvény nem „igazi” verseny. Kevesebb is, több is annál: ez királyválasztó.

Megint egy olyan történet, amely bekerülhetett volna a „Tudósítás ára” című élménygyűjteménybe.

A minden képzeletet felülmúlóan rossz útviszonyok miatt az alig több mint félórás táv megtételére egy órát szántam, és több mint két óra alatt sikerült is megtennem. Ha az ötvenet megérintette a sebességmérő mutatója, már úgy éreztem, megyek, mint a szélvész. Amúgy kocogás az előttem csúszkáló mögött, és az út unalmát csak a morbid tippverseny enyhítette: A következő kicsúszott autó farral, orral, avagy négy keréssel áll-e az árokban?

Mindez már önmagában érzékelteti, hogy ilyen körülmények között nem mindennapi feladatra vállalkoztak mindazok, akik elindultak az erdőkertesi harcoksigyakorlótéren megrendezett királyválasztón. Évek óta ezzel az eseménnyel zárják az idényt az endurósok. Kétórányi non-stop terepezés, amelyen az enduro, a krossz és a gyors-

sági versenyzők mellett lelkes amatőrök is indulnak. Ám a mostani ítéletidő sokakat elriasztott. Azok viszont, akik motor hiányában – szétszedték, eladták, javították a gépet – most csak nézőként jöttek el, sajnálták, hogy kimaradtak a buliból.

Mert örületes buli volt ez. Még ragyogó napsütésben sem lett volna leányálom a két órát végigmotorozni a mély, homokos talajon, de a rákerült vastag hóréteg csak tovább nehezítette a résztvevők dolgát, hogy a sűrű hózáporról már ne is szóljak. Illetve igenis szóljak, mert ez az égi áldás minősítette a nézőket is: megszállottak. Csakúgy, mint a pályán körözők, akik nem kapnak esetleg szponzorpenzre váltható bajnoki pontokat, mégis nem kevés pénzt – benzin, olaj, a motor kopása – és még több energiát öltek ebbe a vállalkozásba, csak-hogy bebizonyítsanak valamit, valakinek... Leginkább talán önmaguknak, hogy ők ezt is kibírják.

Csósz Lajos rendületlenül motorozik körbe-körbe, úgy minden harmadik alkalommal megáll szemüveget cserélni és olykor

tankolni, aztán megy tovább. Két hete egy enduroverseny végén láttam vértől maszatos térdvédőjét. Még a tréningen térdrel nekisodródott egy autó vonóhorgának. Most meg... „A sérülés már nem zavar, de ez a hószakadás... Az ember pár kör megtétele után semmit nem lát.” De azért negyvenhat körön át győzte szemüveggel – és erővel.

Végre vége. Szilágyi Zoltán számára a szenvedés végét jelzi a kockás zászló

Prommer József szintén sérülten indult. Azon a bizonyos enduroversenyen fúródott a lábába a motor lábtartója. „Kétemberes a csizmahúzás. De most inkább az idővel volt bajom. Az első félóra még hagyján – na, már túl vagyok a negyedén. A felénél még ugyanezt éreztem, de utána szinte megállt az idő.”

A királyválasztó királyfija – a kis Paitz Miklós – épp ellenkezőleg, az elejét érezte nehéznek, később csak ment, csak ment, csak ment... Ha az elején nincs az a probléma a láncsal...

De hát mindenkinek megvolt a maga baja. A gyors-

sági versenyző Szilágyi Zoltán akár súlyemelő viadalon is indulhatott volna, annyit kellett emelgetnie több mint 130 kilós Kawasakiját. Két nappal később találkoztunk, akkorra még mindig nem heverte ki a fáradsalmakat. Könnyebben túltette magát az ügyön Kolarek Sándor, aki ötvenöt perc után helyet cserélt a barátjával. „Így nem fogunk értékelni” – figyelmeztették a szervezők, de ő csak legyintett erre. „Nem számít, én úgyis csak egy jót akartam motorozni.” Külön említést érdemel Bajzák Attila és Vásárhelyi Richárd, akik Eger környékéről jöttek el ebben az ítéletidőben, hogy ők is motorozhassanak egy jót.

Végül valamiféle eredmény is született – a játék is úgy érdekes, ha komolyan

veszik –, de teljesítménye alapján valamennyi célba érő megérdemli a királyi titulust, mint ahogy azokat, akik egyáltalán rajthoz álltak én hercegnek tekintem, de akkor a nézők is minimum grófi címet érdemelnek – így teljes a hóarisztokrácia.

Vörös János

A hóembernek tűnő alakok életet kívánnak lehelni a pályán megakadt motorba

EREDMÉNYEK:

250 cm³:
Csósz Lajos 46, Hrutka Mihály 34

125 cm³:
Cselötei Csaba 42, Paitz Miklós 42,
Szuchánszki László 40

Enduro:
Buth Károly 38, Bajzák Attila 36, Prommer József 31, Szilágyi Zoltán 28

(A számok a megtett köröket jelzik.)